

LA CAMPANA DE GRACIA

10 cèntims

En Dato es torna un interrogant

O hi hà més cera que la que crema. An en Dato n'hi passa alguna.

Mai, a Espanya, cap governant ha tingut pressa per a obrir les Corts.

Però en Dato no sols no té pressa per a obrir-les, sinó que, fins per a fer les eleccions, va amb gran catxaça.

Encara no sab quan les podrà fer, i encara —i això és lo més trist— li manca el reial decret per a disoldre les actuals.

Qualsevol diria que'l pobre senyor se troba embrancat en una d'aqueixes estranyes situacions que la comedia política porta sovint als seus capítols.

Per cert que, a manca de millor tema, durant aquest període de calma que estem atravesant, els que solen donar noves sensacions han començat a dir que molt aviat tindrem en Maura al poder.

En el nostre país, tot lo que sembli més descabellat, allò precisament és lo que cal témer.

La veritat és que en Dato sembla un governant interi.

Tot s'ho agafa tant a la fresca, tot s'ho prenent a les enbones i amb tanta paciència, calma i mansuetut, que, efectivament, qualsevol diria que viu amb la convicció de que no posarà arrels en la presidència.

Per altra part, la toçuderia de les joventuts conservadores de no volguer deixar an en Maura, malgrat a que en Maura les ha deixades a elles, indica que resta alguna esperança de que l'idol torni a governar.

En Maura té prou barra per a reaparèixer en la política activa i tornar-se a retirar així que's torni a sentir ferit en son orgull.

D'aquesta manera s'explicaria perquè ls adictes a ell segueixen tirant contra l'altre.

Fa alguns mesos que en Dato és al poder i encara els conservadors ortodoxes no se'n saben avenir, i com més và més guerra li fan.

Es clar que tenen, doncs, moltes esperances de fer-lo caure.

Per a que pugui en Melquiades? Probablement no.

Doncs qui?...

Convinguem que si els augurs, a l'anunciar la tornada al poder d'en Maura, poden equivocar-se de mig-a mig, no manca qui al menys la cregui possible.

Això sol ja és una immoralitat.

En Maura s'ha matat ell mateix, i, si resuscitant-lo el rei li tornés a conferir el poder, oblidant les ocasions que l'il·lustre mallorquí s'ha portat com un rebel a la Corona, caldria confessar que ja tot s'havia capgirat a Espanya.

Després ja veuríem lo que diria el poble.

De totes passades, ja és ben curiós que puguin arribar a circular certs rumors.

La veritat és que en la descomposició absoluta dels partits que turnen en el poder, no sabem pas quin remei li restaria al qüest d'Estat sinó reconciliar-se, d'una manera o altra, encara que fos amb el pitjor dels seus antics concellers.

Siga com vulga, d'una manera evident, en Dato que'ns governa, va tornant-se una mena d'interrogant.

No sé, em fa l'efecte d'un home que mira a l'entorn, com aquells còmics dolents que queren un lloc tou per a deixar-se caure quan vinga l'hora de la mort.

X. X.

Espectació

MB els calendaris de tota mena i el canvi d'una xifra que dona nova fesomia al nom de l'any, ens hem acostumat tant a considerar com a cosa diferent l'any nou de l'any vell, que no'ns passa pel cap la veritat paludariesca de que'l temps és una solució de continuïtat impossible de tallar en una data determinada.

Hem acabat l'any tretze, que constitueix ja, tant sols per a nosaltres, un enfilall de records i estrenem l'any catorze, que és encara,

per als nostres optimismes, un rosari d'esperances. Com les pel·lícules de la casa Pathé, s'ha finit la de l'any mort amb l'aparició del gall, més o menys farcit; preparem-nos a presenciar la novella pel·lícula, desitjant que no siga tant tràgica com la que l'ha precedit.

Reialment l'entrada de l'any té certa semblança amb el començament d'un espectacle. Per l'esperit observador, estrenar un any és com veure aixecar el teló per a presenciar una comedia nova.

Que passarà durant el 1914? L'imaginació comença per les coses d'interès mundial i l'esforç fet darrerament pel ferreny imperi germànic, per a sostenir el seu formidable exèrcit, fa pensar en les probabilitats d'una guerra europea, desitjada per Alemanya, gens temuda per França i esperada per Anglaterra, pel profit que'n podrà treure. La qüestió d'Orient no està encara definitivament resolta i el Mèxic podria constituir una espurna que arborés un bon pedaç d'Amèrica.

No'ns caben al cap tantes desgràcies i posem el pensament a Espanya, però el Marroc sagnant no deixa esborrar la visió de guerra que hi teníem impresa. Procurem foragitar del cervell els combats i les escenes macabres i girem els ulls a la política. Les batalles ja són solsament baralles. Lo que era abans horror ara és fàstic. Lliberals contra lliberals; conservadors contra conservadors i, no cal dir-ho, republicans contra republicans. Les nobles lluites per l'ideal han descendit a indignes disputes pel *garbanceo*. Si algú, d'entre aquesta gent que s'arrocega, pretén redressar-se, hi hà cent braços que s'aixequen, no per a redressar-se amb ell, sinó per a llençar-lo arràn de terra, al miserable nivell de tothom. La política espanyola no'ns permet forjar-nos gaires falagueres il·lusions.

Com una mena de repòs per a l'esperit se'ns presenta al pensament la nostra Catalunya. Hem conseguit que fins a Madrid oblidin l'existència de les *quatre províncies catalanes* per a recordar-se únicament de que hi hà una *Catalunya*. La nostra personalitat és arreument reconeguda, i el benemerit Institut d'Estudis Catalans i un estol de fills insignes fan present als estrangers que la nostra raça no és tant avara i mal-carada com pretenen uns *germans* nostres, sinó una raça d'esperit modern que canta amb els *orfeons* i estudia amb els *ateneus* i crea una literatura i un art ben propis, i lluita per la Llibertat i vol viure la vida lliure dels pobles avançats, emancipant el seu cos a força de treball i emancipant un esperit per medi de l'estudi. Pel pervindre de la nostra Catalunya, durant l'any que hem començat, no atinem en programes concrets, però la nostra fe robusta i el nostre sà optimisme ens fan esperar els aconeximents amb serena confiança, segurs de que no ha de passar res que barri el pas a la nostra estimada Catalunya.

¡Ya está arriba el telón! Preparem-nos a ésser espectadors, però a peu dret i disposats a convertir-nos en actors quan convinga.

JEPH DE JESPU

Els reis

A UN NEN

Els teus pares aferrats a una tonta devoció, serven dels avant-passats vestigis de tradició:

«Uns reis amb turbants sorgirts de gotes d'or i d'argent, saben dels infants dormits tras un somni resplendent.

Tres camells cansats, retuts, amb càrrega de joguines, d'Orient enllà esmaperduts, saltant ermots i bosquines, vénen del cor de la nit escampant braus, generosos, presents de gust exquisit entre'ls rics i els miseriosos.

Damunt la cambra innocent volia la fantasia, i ella desclou amatent uns ulls a punta de dia.

L'infantó salta del llit, corre al balcó i tafaneja pels vidres que ha enterbolit l'aire de glas que's passeja.

Mostra orgullós el balcó la reial esplendidesa;

i els reis reben l'ovació del gran chor l'infantesa.»

—Això t'han dit, pobre infant, quan la vritat no entenes, i un any llarg era un instant entre ales, flors i alegries; quan els blaus augmentatius baixaven ton cel als peus, i no veies meretrius, ni Judes, ni falsos déus.

Veus aquell barco encallat sobre'l pélec abatut? Espera de la ciutat provisió de joventut.

Veus els colors cridaners d'aquells homes en filera? Són una tria d'obriers servidors d'una bandera.

Mar enllà, un altre terreny se sent xop de sang encesa, i un odi tèrbol empeny els homes a l'escomesa.

Quina gran desil·lusió, quan la pensa se t'arbori, veient als reis de debò quasi autors de tant desoril...

J. COSTA POMÉS

Severitats excessives

En els partits populars se manifesta sovint una funesta tendència envers la severitat excessiva al judicar als seus propis homes. Per una estranya paradoxa, de vegades veiem que, en nom de la disciplina i de l'ideal, se realitzen contra determinats militants actes de tirania i d'injustícia. Hi hà en això l'influència dels vells sentiments fanàtics i despòtics que no han fugit del tot de l'ànima dels homes que's tenen per emancipats.

No censurem—ben al contrari—la severitat que's refereix als actes immorals o als manaments polítics afiliats a un partit. En aquests casos, la se veritat està en son lloc i honora al partit que'n dona proves.

Però sovint s'ofereix el cas de qüestions d'ordre individual, personal, en les quals el partit intervé abusivament, coaccionant a alguns dels seus adictes o demanant per a ells greus sancions. Actes de la vida íntima, que pertanyen a la consciència de cadascú, en certes ocasions són arrocecats per les saletes dels comitès i de les juntes i convertits en temes de discussió escandalosa per la massa del partit.

Ara tenim a França un cas d'aquests. Un dels més distingits diputats socialistes francesos, l'advocat M. Albert Willm, acaba de separar-se del partit obrer, davant la campanya d'injúries que contra ell se realitza i dels acords hostils que venen prenent diversos comitès. La Federació socialista del Sena està convocada per a tractar del cas de *M. Willm*, per a qui se demana l'expulsió. L'interessat, separant-se del partit, s'ha avançat als esdeveniments.

I bé: quin és el pecat de *M. Willm*? Quin crim ha comès quan tant extremes sancions se demanen contra ell? El pecat, el crim, consisteix en ésser amic particular de *M. Briand*. Res més que això, absolutament res més. Perque *M. Willm* sosté una cordial amistat personal amb *M. Briand*, s'ha vist obligat pels seus correligionaris a abandonar el partit, sense que se li pugui retreure res en sa conducta política, sempre sincera, lleial i disciplinada.

Es curiós saber com començà la campanya contra *M. Willm*. No fa gaires mesos que l'automòbil de *M. Briand* va xocar, anant per la carretera, amb un altre automòbil. En el primer hi anaven *M. Briand* i *M. Willm*. Tots dos van resultar seriosament contusionats. Els diaris van donar compte de l'accident, i d'aquí va nàixer l'indignació de certs socialistes. «Com!—se digueren—*M. Willm* gosa anar en automòbil amb *M. Briand*? *M. Willm* és íntim amic del nostre ex-correligionari? Això no pot permetre's! Cal expulsar del partit a aqueix home que té tals amistats.»

Això i s'hauria fet segurament si l'interessat no hagués preferit anar-se'n abans. La carta en que *M. Willm* se separa del partit socialista està plena de dolor i d'amargor. En ella reivindicava, en nom de la seva dignitat personal, el dret d'escollir les seves

amistats. I afegeix *M. Willm*: «Si plau als delegats intervenir en els sentiments més íntims de la vida privada, un vast camp s'obrirà demà per a les comprovacions futures; i aleshores, teniu compte amb les sorpreses!...»

Se plany *M. Willm* de que ningú del partit l'hagi defensat en aquesta campanya iníqua de que és objecte; ni els seus companys diputats. Aquests, per que's veu, no s'atreveixen a anar contra l'opinió de la massa del partit. Que nosaltres sapiguem, *M. Jaurés* no ha dit una paraula fins ara sobre aquest plet. I a fe que està moralment obligat a parlar, ja que ell mateix va ésser víctima, anys enrera, d'una campanya anàloga. Perque la seva filla havia rebut la primera comunió, *M. Jaurés* se va veure durament censurat i baixament insultat per gran part dels seus correligionaris. També va demanar-se que fos expulsat. La qüestió fou discutida apassionadament pels organismes del partit, i el gran orador socialista va salvar-se de l'expulsió gracies a *M. Briand*, a qui tant combat ara. *M. Briand* va pronunciar en aquella ocasió un discurs eloqüentíssim, un dels millors discursos de la seva vida, en defensa de *M. Jaurés*, aconseguint convèncer a la majoria dels reunits.

M. Jaurés deu haver recordat aquest episodi de la seva vida política davant l'actual cas de *M. Willm*...

A. R. I V.

Fòra tenebres!

(HIMNE AL «CENTRE INSTRUCTIU» DE SURIA)

I

A l'hermosa llum—de l'idea noble, declinem el front,—amarem-li el cor, que és amb el saber—que's deslliura el poble i és l'estudiar—l'únic que'l fa fort.

Sia el nostre espill—la vella sapiència. Del treball constant—fem-ne una virtut. De la vida, així,—fruïrem l'excel·lència i eterna serà—nostra joventut.

Endinzem-nos en l'Historia tot guaitant cap endavant. Aixequem un cant de gloria per la Ciencia triomfant.

Germans; lluitem!
Lluitem amb gran braó per l'Instrucció.

Germans; lluitem!
Com més coses sabrem, més bons serem!

II

Batallem tots junts—contra l'ignorancia; l'arma de combat—sia el llibre obert. Treballant de ferm amb fe i amb constancia, el present dubtós—serà un demà cert.

El nostre esperit—sedent de cultura dirigim amb seny—plens de voluntat; i així esdevindrà—cada criatura un home amb cervell—ben equilibrat.

Entreguem-nos a la Ciencia, pit enfora i alt el front. Conreuant l'intel·ligència ens farem amos del món.

Germans; lluitem!
Lluitem amb gran braó per l'Instrucció!

Germans; lluitem!
Com més coses sabrem, més grans serem.

III

Fem que la Vritat,—el Bé i la Bellesa sien l'objectiu—dels nostres amors. Sembrem pensaments—en nostra infantesa i el viure ens serà—dolç camí de flors.

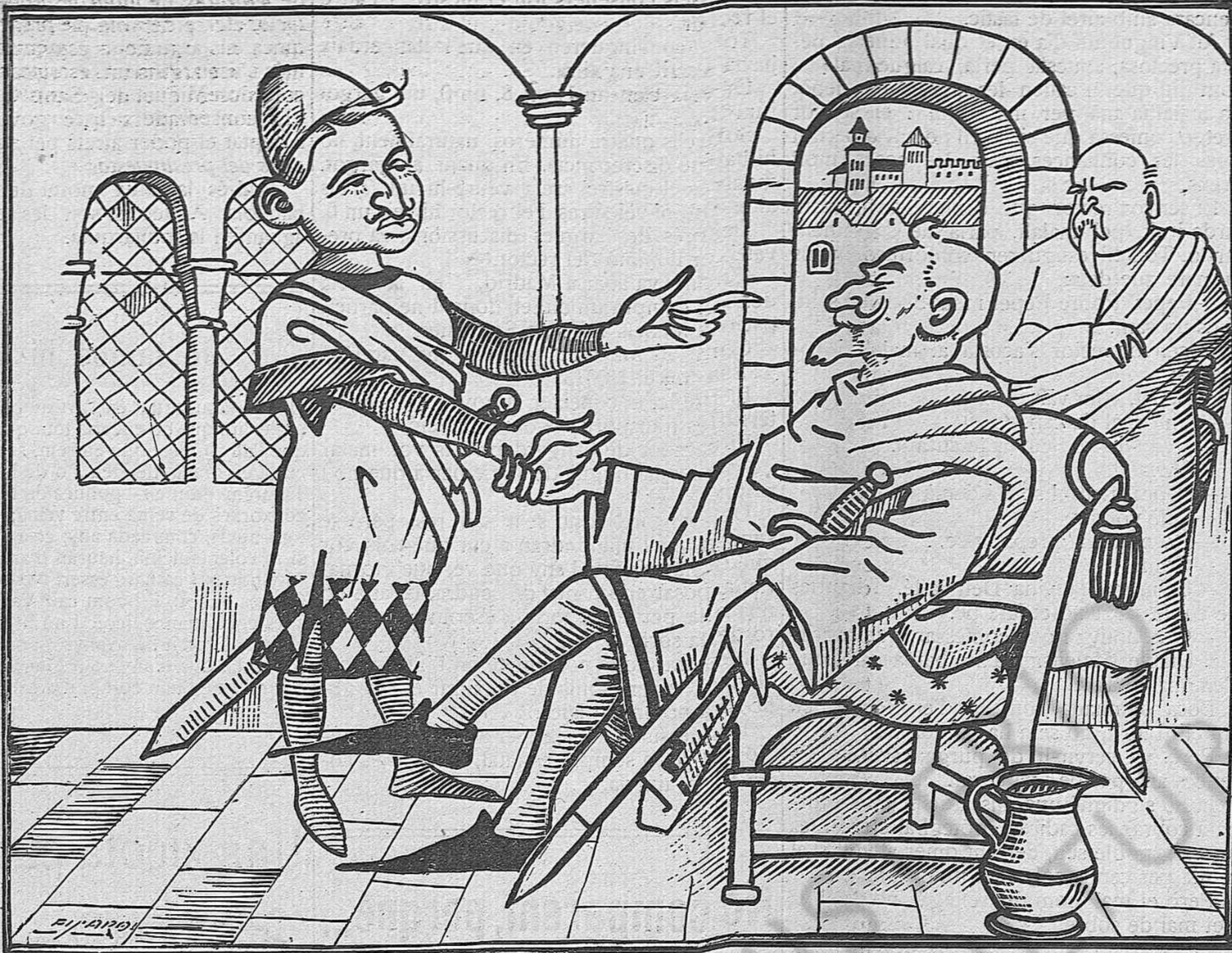
I si un ignorant—ens presenta cara, obrint nostre pit—tot ple d'ideal, li podrem cridar—amb veu ferma i clara: —Pas a l'Esperit!—Gloria a lo Immortal!

Instruïm-nos i eduquem-nos. Val més ciencia que diners. Deixondim-nos! Desvetllem-nos! Salutem tots al Progrés!

Germans; lluitem!
Lluitem amb gran braó per l'Instrucció!

Germans; lluitem!
Com més coses sabrem, més forts serem!

J. BURGAS

EL ROMANCERO DE GABRIELITO

Prueba Antonio Maura a sus amigos y correligionarios para saber a cual fiara la venganza de la afrenta que le hizo el político Dato.

*Cuidando está Antonio Maura
En la mengua de su casa,
Fidalga rica y antigua
Antes de que el Rey mandara;*

*Y viendo que le fallescen
Fuerzas para la venganza,
Porque por sus desafueros
Por sí no puede tornalla,*

*No puede dormir de noche,
Ni gustar de las viandas,
Ni alzar del suelo los ojos,
Ni osar salir de su casa,*

*Ni hablar con los amigos,
Antes les niega la fabla.
Mandó llamar los amigos
Y sin decilles palabras
Les fué apretando uno a uno
Las antes abiertas palmas.
Mas prestando al furor fuerzas,
A pesar del tiempo y canas,
A la fria sangre y venas,
Nervios y arterias heladas,
Les apretó de manera
Que dijeron: — ¡Apa! vamos.
¿Qué intentas y qué pretendes?
¡Suéltanos!... ¡Tenemos hambre!...
Mas cuando llegó Gabriel,
Al notar que le apretaban,
Encarnizados los ojos
Cual un Ossorio y Gallardo,
Con mucha furia y descaro
Le dice aquestas palabras:
“Soltedes, padre, en mal hora,
“Soltedes en hora mala,
“O le dejaré a La Cierva
“Como un niño de dos años,
“Y con esta mano mesma
“Vos sacaré las entrañas,
“Faciendo lugar el dedo,
“En vez de puñal o daga.”
Llorando de gozo Maura,
Dijo: “Fijo de mi alma,
“Tu enojo me desenoja
“Y tu indignación me agrada.
“Da recuerdos al amigo
“Ángel Ossorio y Gallardo.”
Contóle el agravio y dióle
Su bendición, y aquella acta
Con que dió a Dato la muerte
Y principio a sus fazañas.*

El premi a la fidelitat

BIEN que la política no té entranyes. Lo que no té són modos.

Si's vol sapiguer de quin modo es paga la fidelitat a tota prova, junjint-ho per

lo que acaba de passar-los als conservadors igualadins.

A l'hermosa ciutat d'Igualada sofreixen, desde fa molts anys, el caciquisme godonista. No'ns cal parlar-ne perque ja sab tothom com les gasten aquells cacics.

Per a fer cara a totes les situacions, aquells godonistes tenen constituït un comitè conservador, i així mani en Pau, o mani en Pere, ells són sempre de la situació.

Però al pujar en Dato, aquells conservadors *sevillanos*, varen ficar els peus a la galleda enviant un telegrama de salutació an en Maura i un de protesta an en Dato per haver acceptat el poder.

A Igualada hi hà uns conservadors legítims que, amb més sentit pràctic, varen apressar-se a telegrafiar an en Dato la seva més incondicional adhesió.

Vingueren les eleccions municipals, i uns i altres conservadors, varen aconseguir algunes regidories i amb elles les naturals esperances de conseguir l'arcaldia de R. O.

Els conservadors autèntics varen venir a Barcelona, i la plana major del partit va assegurar-los que, naturalment, la vara seria per als ministerials *sin trampa ni cartón*.

Varen anar a Madrid, i en Sánchez Guerra, agrait del telegrama d'adhesió dels conservadors igualadins, va prometre'ls formalment que la desitjada vara seria, naturalment, per a ells.

En Dato, empipat contra'ls Godó, per la campanya furiosament maurista que ve fent *La Vanguardia*, va trobar motiu de pendre'n una petita revenja i va assegurar que, naturalment, l'arcaldia d'Igualada no seria per cap godonista.

El governador civil rebia sota talem als conservadors igualadins i posava mala cara al senyor Joanet, quan dia sí i dia també anava a visitar-lo. A quants li parlaven de l'arcaldia d'Igualada els assegurava que, naturalment, seria per als anticaciquistes, ja que dels Godó n'estava fins a la coronilla.

El nomenament del conservador autèntic, sense farum godonista, datista en cos i ànima, era ja de clau passat. Ningú en tenia la més petita ombra de dubte.

El dimarts d'aquesta setmana s'havia de rebre la confirmació d'un nomenament tant segur. A les cinc de la tarde varen demanar al senyor governador si tenia notícies, contestant-los la primera autoritat civil que no n'havia rebut, perque'ls temporals de neu tenien interrompudes les comunicacions, però que no passessin ansia que'ls assegurava, naturalment, l'obtenció de l'arcaldia.

I, naturalment!!!, a les vuit del vespre, telegrafiant de Madrid el nomenament d'arcaldia d'Igualada a favor d'un godonista.

Merescut premi a la fidelitat dels bons conservadors igualadins.

JOAN DEL NOIA

Vida nova?

Tant s'ha dit, tant s'ha abusat d'això d'«Any nou vida nova», i la dita avui es troba tant lluny de la realitat, que resulta un disbarat i una guatlta com un cove.

Quan la virtut imperava, i quan de pares a fills la bona fè s'heredava, cada any nou que començava, pot-ser sí que als cors senzills desig d'esmena hi portava.

Per l'any nou, pot-sè, el soltè a casar-se es decidia, i, el que muller ja tenia, a contentar la mullè; el viciós s'arrepentia; ésser savi el ruc volia i el malvat home de bé.

Però avui que a ningú cou que li diguin: «Ets un bou!», si li van les coses planes, avui, parlant de l'Any nou, hem de di: «Es un any, i prou!». Cinquanta-dues setmanes que viuràn com han viscut, si tenen vida i salut; el qui és pobre amb sa pobresa, el ricaxo amb sa riquesa, el gandul amb sa peresa i arab sa gran barra el barrut.

VERDUM

Pudor o regateig?

SEGONS ens informen els grans rotatius, una acabada empresa cinematogràfica de Nova York ha sol·licitat de Pius X el permís per a impressionar una cinta on s'hi revelin les intimitats del Sant Pare i dels seus servidors en l'immens palau que l'il·lustre presoner posseïx a Roma.

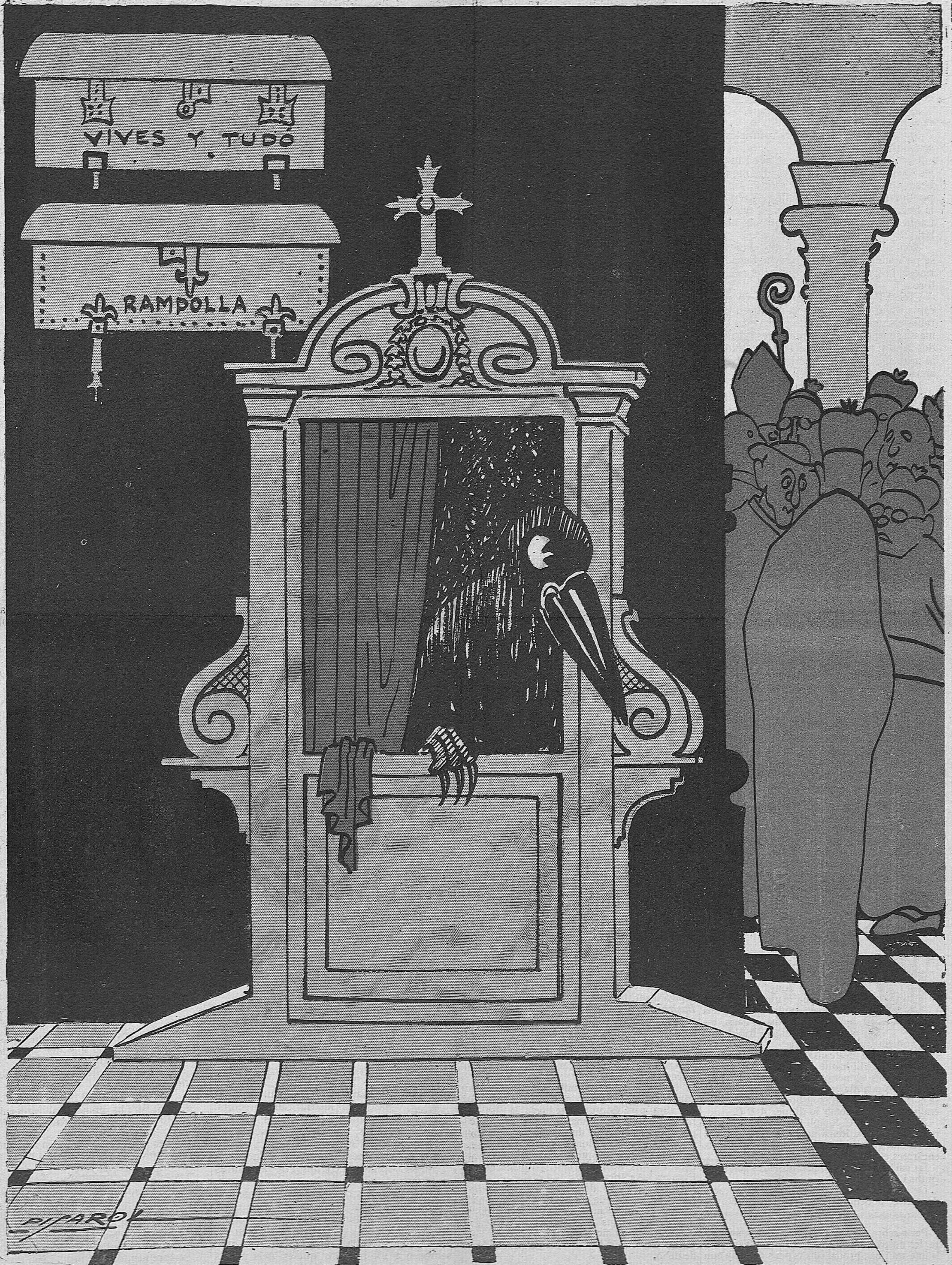
L'industrial yanqui demana en atenta i respectable súplica a veure si, a canvi d'una bona picossada de dollars, el Papa deixaria fer una pel·lícula de gran metratge de les interioritats del Vaticà i una informació gràfica, bellugadica i vivent de totes les coses i cosetes que tenen lloc, en l'ombra i baix forrellats, a l'eterna gavia del sant varó.

L'Infal·lible en mànigues de camisa!.. L'Infal·lible comptant i recomptant els diners de Sant Pere en el seu despatxet particular!... L'Infal·lible sorprès en un dels seus frugals (?) àpats de dejuni!..

Oh, de quantes belles coses, de quants interessants arguments podríem il·lustrar-nos mercès a l'ull escrutador de la maquineta cinematogràfica!.. Però els *ateyos* ens farem repicar; no podrem assaborir tanta delícia perque no serà veritat tanta bellesa. Per què?.. Ja us ho podeu pensar: perque Pius X s'hi ha negat terminantment.

Ara falta sapiguer si la negativa es basa en el pudor místic-professional o en el suposat regateig de l'oferta i la demanda. Falta sapiguer si Pius X, en aquesta qüestió,

L'aucellot de la malestrugança

EL CORB:-No hi ha cap més cardenal per a confessar?

Mossèn Pollastre, a París

—Tu vas me donner vingt francs, n'est ce pas, mon petit?

—Ca, noia, ca!... A Sant Gervasi, les millors pells, no'm costen pas tant cares.

Per a d'aquí pocs dies s'anuncia la vinguda a Barcelona del comte de Romanones.

Els nostres lliberals demòcrates preparen un banquet al séu quefe únic i indiscutible.

Un banquet?

Deu ésser un banquet de fusta per a posar-li a sota del peu coix.

Aquest darrer any haurà sigut l'any de les bales; dels perdigons; any de la *caza mayor*.

El rei ha obsequiat als diplomàtics estrangers amb una cacera.

Una cacera en la qual s'hi varen cobrar 35 cervos.

Tot plegat una pila de banyes.

Pispegios místics.

El cardenal Rampolla va testar vuitanta mil duros, que ara no's troben enlloc.

El lladre, segons els catòlics, hauria de merèixer un premi. Perquè, al robar tants quartos al mort, la seva acció era bona.

Volia fer quedar bé al cardenal justificant el séu vot de pobresa.

Els clients del il·lustre i sorollós doctor Queraltó són incansables.

Ara volen fer-lo diputat a Corts.

Ben mirat, en la tretxa hi ha una gran dosi d'egoisme.

Perque és lo que deuen dir-se els tals clients:

—Així com així, val més que'ns faci discursos, que receptes.

Segons *L'Action Economique* un espanyol no val més que 99 francs. No som encara els que menos valem. Un búlgar en val solsament 88; un portuguès, 87; un servi, 78, i un rus (horror!) 48.

Això són càlculs, naturalment, i aconsellem als nostres llegidors que no se'n reffin massa d'aquesta evaluació.

Que matin an en Maura i ja veuràn si el paguen amb 99 francs.

El diari socialista *L'Humanité*, acusa a M. Etienne ex-ministre de la Guerra, d'haver firmat, quan ja hauria dimitit junt amb tots els companys de gabinet, varis nomenaments de personal.

Això és pitjor que taca d'oli! Fa mal fet d'embombar aqueixos procediments, *L'Humanité*; els ministres espanyols podrien aprendre quelcom més de lo que saben.

Un comediant que s'havia de casar, s'examinava de doctrina:

—Veiam, resi el pare-nostre—digué el capellà.

—El pare-nostre?... Comenci a apuntar, que'ls còmics no diem res sense apuntador.

A LES ENDEVINALLES DEL NÚMERO 2329

A la xarada primera, *Afició*; a la segona, *Cama-llera*; a l'anagrama primer, *Pau-pua*, i al segón, *Posa-sopa*.

XARADES

I

La primera és animal, la segona aliment és, i en el total trobaràs un abric de bastant pes.

Peret de Roda

II

—Hu-dos-tres t'ho dic, Gonçal; toques el total molt mal.

A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona

ANAGRAMES

I

No vol cap metge en Pasqual perquè li curi el total. Està tant tot de la vida, que's vol morir desseguida.

Pep Cistellé

II

—La més tot d'aquest veinat és la tot d'aquí al costat.

Joan Rocabert

MUDANÇA

—Està tot a la tot, Total?

Joan Rocabert

SINONIMIA

La Tot cull una total en el jardí d'en Pasqual.

M. Planas, fill

TARGETA

E. DIRÀ

CORNELLÀ

Formar amb aquestes lletres el títol d'una sarçuela catalana.

J. Massaguer, artiller

CONVERSA

—Que no ve, avui, el teu gran amic?

—Quin? En Pau Casas? Treballa, home, treballa.

—De quin ofici fa?

—T'ho acabo de dir i no ho comprens?

Josep Sangenis

JEROGLÍFICS

I

Llonguet Queixal

Joan Rocabert

II

F CAPA A

Josep Gorina Roca

Cavallers: Joaquim Malleu: Rebuda la parella de sonets. Procurarem insertar el més propi.— J. B.: No'ns és possible complaure'l per varies raons.— J. C. P.: Moltes mercès, i disposi.— J. S.: Ho sento, però, en castellà, no acceptem cap mena de correspondències destinades a l'inscripció. Han de venir doncs en català i atenant-se a les normes.— Joan Aubert i Manent: La xarada entra en cartera, la cartera del recó, per a anar a la primera... ocasió. E. S.: Sentim no poder-lo complaure.— J. Corbera S.: No'ns acaben de fer el pès.

Es ven per tot arreu

L'ALMANAC

DE

La Campana de Gracia

per a 1914

200 planes de text i caricatures

Preu: 2 ralets

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux n. 25

Un refrà espatllat

«Any nou... vida vella»